

Recensie: Stella ★★★★1/2****1/2

DE Studio Antwerpen
woensdag 8 mei 2019

foto © Theater FroeFroe

Recensie:

Groots poppentheater over ergens (niet) passen, dat leveren De Roovers en Theater FroeFroe af met Stella ster van de zee. De tekst, die gebaseerd is op het sprookje van Gerda Dendoven, gaat over een meisje, Stella, dat op een dag letterlijk opgevisst wordt door een visserskoppel (Sanderijn Helsen en Frank Dierens) dat al lange tijd een kinderwens had. Het kind ('frammetje', de twee spreken een taal die een mengeling is van West-Vlaams, Zuid-Afrikaans, Fries, Antwerps, Engels, Duits, Noors en nog een paar andere talen) groeit echter als kool en zal al snel te groot â€“ letterlijk en figuurlijk - zijn om nog naar school te gaan. Ook de directie stelt vast dat het niet langer kan omdat ze (onbedoeld) als reuzin de andere kinderen kwetst wanneer er eentje trampoline springt op haar hand of door haar vertrappeld wordt tijdens verstoppertje spelen wanneer Remy zich achter haar voet verscholen heeft. De school gaat dan ook overstag na de zoveelste klacht van een ouder van een van de andere kinderen en stelt dat Stella niet langer school kan blijven lopen bij hen omdat ze te groot is geworden. Letterlijk kan je dat interpreteren als een sneer naar het M-decreet, en hier een verhaal inzien dat inclusie en assimilatie soms gewoon totaal faalt (voornamelijk door volwassenen, als het van de kinderen afhangt niet), wat op zijn zachtst gezegd een controversiële visie is, die weliswaar zijn recht heeft (ook al is de toeschouwer het daar misschien niet mee eens) om geuit te worden in welke kunstvorm dan ook, en dat Stella daarom wegtrekt. Figuurlijk kan je de voorstelling interpreteren als een meisje dat de stad laat voor wat ze is en kiest voor het groen (FroeFroe steekt wel vaker een ecologisch thema in zijn werk) en dat ze te groot is (dus op een leeftijd is gekomen) om op haar eigen benen te gaan staan. Belangrijk is dat het namelijk Stella's eigen keuze is, waarbij ze tegen het voorstel van haar adoptieouders ingaat om te blijven (wat eigenlijk niet echt een valabel alternatief is). Haar adoptievader minimaliseert echter de situatie ook wel wat: 'ze is een famme als iedereen alleen een beetje groter.'

Openen doet Stella ster van de zee met live videobeelden van zandsculpturen, schelpen en water dat links van het speelvlak staat. Die sculpturen tonen huizen met daarop bordjes als 'skole' (school), 'mert' (markt) en 'tus' (thuis). Luc Nuyens die voor de regie tekende, kiest voor een minimal approach die veel weg heeft van arte povera. Twee koorden en 1 plank die van links naar rechts gewiegd wordt, staan voor de boot die later 'groot geluk' gedoopt wordt waarin het koppel vaart. De twee vissen het meisje 'met skiene ege' (met mooie ogen) op (Eerlijk? Wij zagen de ganse voorstelling hier niet meteen de link naar het vluchtelingenthema in). Snel zal ze groeien, wat hier getoond wordt wanneer haar beentjes (koordjes) steeds langer worden en haar armen uitgerokken. Dat leidt tot een knappe scène waarin de pop als een ballerina gracieus de armen en handen boven het hoofd legt, op de pointes gaat staan, om finaal een grand écart te doen. Dat ze als baby al buitengewoon was, is dan weer te zien in de grappige scène waarin de baby naar boven weet te klauteren op een koord.

Héerlijke kritiek levert Stella ster van de zee verder op de wachttijd om een afspraak te kunnen maken met een dokter of specialist om de heel eenvoudige reden dat er al jarenlang tekorten zijn in de zorgsector. Theater FroeFroe en de Roovers tonen dat door de ouders van Stella te laten bellen met het ziekenhuis en de wachtboodschap 'Alle medewerkers zijn in gesprek' in drie talen te brengen. Nog zo'n sneer is de

diagnose die gesteld wordt door een dokter die een stortvloed aan erg geleerde en dure woorden uitkraamt om dan in eenvoudige mensentaal te concluderen: "ze is te groot voor haar leeftijd". Het meisje wordt naar school gestuurd, wat een prachtige afscheidsscène oplevert tussen Stella, die dan gespeeld wordt door Leen Diependaele en de hond Bruno. De hond doet ons in die scène wat denken aan die van de Freggels, wat een compliment is als je een dertiger tijdens een voorstelling zo ver krijgt dat ie zijn eigen jeugd even ziet passeren. De droomscène waarin Stella op de rug van de hond zit, is een pareltje.

Stella moet al snel achteraan gaan zitten in de klas omdat de andere leerlingen anders het bord niet kunnen zien, en op den duur zal ze zelfs buiten moeten staan omdat de klas voor haar te klein geworden is (figuurlijk ook). Ondertussen is haar taal beter ontwikkeld dan dat van haar adoptieouders (wat bewijst dat je je wel kan opwerken als je dat wil) en kan ze zich op dat vlak meten met meester Dick die van meneer de Fokkeleir en meneer Broehaha onder andere klachten krijgt via de telefoon, steeds erg laat op de avond overigens. Klachten, verzuchtingen waar de school uiteindelijk aan zal tegemoetkomen. Excuses van leerkrachten om privé's te geven ('ik geef enkel les aan groepen', 'mijn gezondheid laat het niet toe' en 'ik heb het druk druk druk') zorgen ervoor dat ze niet anders kan dan aan zelfstudie te doen. Stella weet dan ook dat haar toekomst elders ligt, daar waar ze niet kan struikelen over soepstengels " euh " stoeptegels.

De spanningsboog van Stella, ster van de zee is perfect. Geen seconde, geen scène te veel zien of horen we. Voor de muziek (die zowel elektronica als bv. rap laat horen) tekende Leen Diependaele die live zingt achter haar elektronica. We stippen daarbij een nummer aan over de mama koekoek die een beetje lui is en haar eieren in de nest van een andere vogel legt naast een heerlijke vrolijke song die verwijst naar de klinkers leren op school. Â Â

< Bert Hertogs >